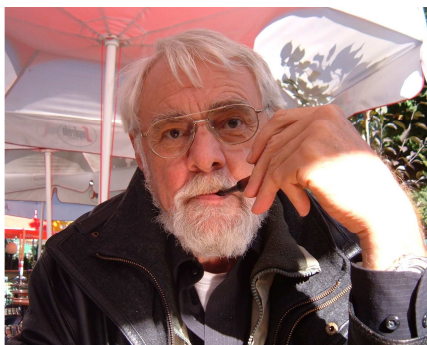

Zamyślenia

Poezja zbudowana z Prawdy, upominająca się o Prawdę...

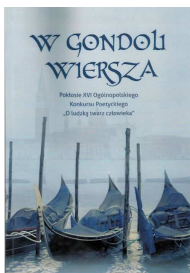
Podobno poeta poszukujący w swojej twórczości Prawdy, obserwując nawet wschód słońca w zwykłej kałuży, odnajdzie piękną metaforę. W tym zakłamanym świecie wszelkie prawdy gdzieś się pogubiły, stąd trud poetyckiego słowa i metafory bywa ogromny. Sprzyjają temu odtrącenia i okresy niechęci, a nawet wzgardy, jakie obserwujemy w dziedzinie kultury w ostatnich latach. Obok niechęci i wzgardy, słyszemy lamenty i larum, że we współczesnej poezji nie ma żadnych rewelacji. Oto przechodzi się obojętnie obok ukazujących się rewelacji poetyckich tomików, głusząc je i skazując na niebyt. Norwid dawno temu zauważył, iż „z rzeczy świata tego zostaną tylko dwie / Dwie tylko: poezja i dobroć... i więcej nic...”. (Do Bronisława Z.)

Kazimierz Ivosse

„I w tym jest nadzieja”, zauważa mój Przyjaciół, też poeta – ks. Waław Buryła. Ten kapłan, poeta i propagator kultury, zorganizował już 14 edycji Ogólnopolskiego Konkursu Poetyckiego „O ludzką twarz człowieka” i właśnie ukazał się almanach, jako pokłosie Konkursu zatytułowane „W gondoli wiersza”. Ks. Waław tą swoją kulturotwórczą działalnością jakby zbierał kolorowe kamyczki na nową mozaikę świata, świata mądrego, poetyckiego słowa, które można pokochać właśnie za mozół poszukiwania prawdy. Jako prozaik i autor tych felietonów wiem, jak ogromnie wiele słów potrzeba, by nie powiedzieć prawdy. Jak często ta prawda nam umyka. Trzydziestu pięciu nagrodzonych i wyróżnionych poetów, których wiersze zawiera almanach, potrafi pojąć i zrozumieć

siebie i innych w tym świecie ułudy, blichtru i zakłamania. Ile w zbiorze tej poezji znalazłem poetyckiej intuicji oraz wrażliwości. „Poezja ma być zbudowana z Prawdy, ma upominać się o Prawdę”, zauważa w słowie wstępnym do zbioru ks. Waław. Na Konkurs nadesłano aż 273 zestawy wierszy, stąd ogromny wysiłek jurorów: ks. Waława, Kazimierza Burnata, Jana Bleckiego i Bogusława Kierca. Lektura zbioru dała, dzięki nim, dużo satysfakcji. Większość z nich krystalizowała się z substancji danego nam czasu. To jakby zbieranie z grona chwil, poetyckiego miodu słów, ale też soli człowieczego bólu. Szeroko opisał to pomysłodawca i realizator (przy pomocy wielu sponsorów) Konkursu ks. Waław Buryła i wielkie dzięki mu za ten trud.

Poetycki zapis stanowi materię życia osobistego większości uczestników Konkursu. To serdeczne wyznania młodych ludzi (Konkurs jest adresowany właśnie do nich), które są mozołem wspinania się na swoją, prywatną Górę Przemienienia. To ślady tego wędrowania po „kładce wiersza”, przerzuconego nad niebezpieczną czeluścią coraz trudniejszego życia. „Wywieziona nas w czerwcu 1941 roku do Ałtajskiego Kraju (stacja Topczycha)”, wyznaje Maria Rytelewska z Warszawy, której „całe dzieciństwo zatrała Rosja”. (–) Zestaw jej wierszy zdobył główną nagrodę. Też była wówczas młoda... Każdy z nagrodzonych poetów charakteryzuje się postawą skromności i pokory w swojej twórczości. To właśnie prawdziwa ludzka twarz człowieka. Nic tu z poezji butnej i aroganckiej, pyszniącej się pustą metaforą czy drapieżnością wyrazu, co bywa cechą programowego nowatorstwa. To chleb mądrości pieczony na jeden sposób, ten z poetyckiej mąki bycia sobą prawdziwie i w pełni człowieczeństwa. Cięższy może fakt, że w dobie skomasowanego ataku na Kościół, poeci tworzą nowy język wierszy, budowany z realiów świeżości widzenia, bez patosu i celebracji.

Almanach wydany w skromnym nakładzie tylko 900 egzemplarzy mógłby znaleźć miejsce na półkach szkolnych bibliotek, jak i w salkach katechetycznych, ale to już inny temat. To dobrze, że poezja jeszcze potrafi ruszyć nieruchome, zobaczyć niewidzialne, prześcignąć uciekające i w tym jest nadzieja, powtarzając za poetą ks. Waławem Buryłą.

„W gondoli wiersza. Pokłosie XVI Ogólnopolskiego Konkursu Poetyckiego »O ludzką twarz Człowieka«”. Wydawca: GS Media. Szybki druk cyfrowy, Krośnice-Wrocław 2013.

Fascynująca biografia ks. Isakowicza-Zaleskiego

Ks. Tadeusz Isakowicz-Zaleski to jeden z najbardziej znanych księży w Polsce. Urodził się w roku 1956 w Krakowie w rodzinie kresowej (ojciec z Monasterzysk koło Buczacza, matka Ormianka z Pokucia). Jest duchownym archidiecezji krakowskiej, duszpasterzem Ormian, opiekunem osób niepełnosprawnych intelektualnie oraz prezesem i współzałożycielem Fundacji im. Brata Alberta w Radwanowicach, prowadzącej 30 ośrodków na terenie całego kraju. Jest też poetą i pisarzem, publicystą, stałym felietonistą „Gazety Polskiej”.

W latach 70. był współpracownikiem opozycji demokratycznej i prasy niezależnej, a w latach 80. podziemnej „Solidarności” i Duszpasterstwa Ludzi Pracy w Nowej Hucie. W 1985 roku dwukrotnie pobity przez tzw. „nieznanych sprawców”. W 1988 roku kapłan strajku w Hucie im. Lenina. Za swoją działalność opozycyjną odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Szczególnym przedmiotem jego zainteresowań jest ludobójstwo dokonane przez rząd turecki w 1915 roku oraz ludobójstwo urządzone przez OUN-UPA w czasie II wojny światowej.

Ks. Tadeusz Isakowicz-Zaleski jest autorem głośnej książki „Księża wobec bezpieki na przykładzie archidiecezji krakowskiej”. Za swoje bezkompromisowe dążenie do prawdy otrzymał Nagrodę Rzecznika Praw Obywatelskich im. Pawła Włodkowica. Za pracę na rzecz osób niepełnosprawnych przyznano mu Medal im. św. Jerzego oraz Order Uśmiechu, uhonorowano go także Nagrodą Lodołamacza 2008.

Teraz można zapoznać się szczegółowo z życiem ks. Isakowicza-Zaleskiego, bo publikowana jest jego biografia pt. „Moje życie nielegalne”. Jest to doprawdy fascynująca lektura, pełna dramatycznych wydarzeń, dowodząca, że szukanie prawdy to zajęcie niebezpieczne, wymagające wielkiego hartu ducha. Tę cechą ma bezsprzecznie ks. Tadeusz. Jest gorącym zwolennikiem autolustracji duchowieństwa.

W ostatnim akapicie „Mojego życia nielegalnego” czytamy: „Po Krakowie krążą plotki, że jak się ta książka ukaże, to ja zrzucę sutannę. Ciekawe, kto te plotki rozpuszcza... No więc nie jest mi lekko. Ale wytrzymam”.

Emil Biela

Ks. Tadeusz Isakowicz-Zaleski, „Moje życie nielegalne”. Współpraca: Wojciech Bonowicz. Małe Wydawnictwo, Kraków 2013, s. 389.